

Ođlan ve Kűçűk Kedi

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Kedi

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı, Leo adında küçük bir oğlan yeşil bez sırt çantasıyla hayvan barınağına doğru yürüdü. En sevdiği hardal sarısı kazağını ve kırmızı spor ayakkabılarını giymişti. Leo hayvanları severdi ve bir arkadaş bulmak istiyordu. Barınakta her boydan ve renkten kediler sıcacık kafeslerde bekliyordu. Leo hangi kedinin onu seçeceğini merak ediyordu.

Nazik bir barınak görevlisi Leo'yu sessiz bir odaya götürdü. "Bu kediler yaşlı," dedi yumuşak bir sesle. "Nazik bir bakıma ve bolca sevgiye ihtiyaçları var." Leo etrafına baktı ve şekerleme yapan bir sürü kedi gördü. Köşede, küçük gri tekir bir kedi bir battaniyenin arkasına saklanmıştı. Bir kulağı yıpranmıştı ve bir gözünün üstünde soluk bir leke vardı. Leo'nun kalbi güm güm atmaya başladı.

Leo dizlerinin üstüne çöktü ve fısıltıyla konuştu. "Merhaba, küçük kedi." Kedi uyukulu kehribar gözleriyle dışarı baktı. Kırmızı tasmaında, usulca çınlayan küçük bir pirinç zil vardı. Zayıftı ve kalçaları biraz tutuktu. "Onu henüz kimse seçmedi," dedi barınak görevlisi. "Çok utangaç." Leo sakın, şefkatli gülümsemesini gösterdi. "Ben onu seçiyorum," dedi.

Küçük kedi yumuşak bir taşıma çantasıyla eve geldi. Leo çantayı oturma odasına koydu ve kapağını açtı. Kedi içeride kaldı, kehribar gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sorun yok," dedi Leo usulca. "Burası artık senin evin." Yere sessizce oturdu ve bekledi. Kedi havayı kokladı ve küçük bir adım attı.

Leo güneşli pencerenin yanına sıcacık bir köşe hazırlamıştı. Karton bir kutunun içine yumuşak bir battaniye koydu ve sobanın yanına yerleştirdi. "Bu senin için," dedi kediye. Kedi sürünerek yanına geldi ve battaniyeyi kokladı. Sonra minicik bir top gibi kıvrıldı. Yerleşirken piring zili bir kez çınladı. Leo sırtıttı. "Sana Hazel diyeceğim," dedi.

Akşam yemeđi vaktinde Leo yumuřak mamayı sıđ bir kâseye dkt. Hazel korkmasın diye kâseyi yavařça yere koydu. "Buyur, kğm," dedi. Hazel dikkatli adımlarla yaklařtı. Kuyruđu ařađıda, sessizce yedi. Leo yakınına oturdu ve onu izledi. "Uslu kız," diye fısıldadı. Hazel'ın yıpranmıř kulađı seđirdi ve biraz daha yedi.

Ertesi gün Leo, Hazel'ı kanepenin altına saklanmış buldu. Onu dışarı çekmedi. Bunun yerine yere oturdu ve yüksek sesle kitap okudu. Sesi yumuşak ve sakindi. Bir süre sonra Hazel'ın kafası dışarı çıktı. Hikâyeyi dinledi. Sonra sürünerek yaklaştı ve ulaşamayacağı bir mesafede oturdu. Leo okumaya devam etti. Onun zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Leo yumuřak kıllı bir fırça buldu. Halının üstüne oturdu ve kucağını okřadı. "Buraya gel, Hazel," diye seslendi usulca. Hazel tereddüt etti, sonra yavaşça yürüdü. Leo onun gri tekir tüylerini uzun, yumuřak hareketlerle fırçaladı. Hazel'ın gözleri yarı yarıya kapandı. Göğsünün derinliklerinde minik bir mırıltı başladı. "Bunu seviyorsun, deęil mi?" diye fısıldadı Leo.

Her gün Leo Hazel için yeni bir sıcaklık köşe hazırladı. Biri kitaplığın yanındaki bir sepetti. Bir diğeri yatağının üstündeki katlanmış bir yorgan. Hazel en çok yorganı sevdi. Narin patileriyle onu yoğurdu ve yatmadan önce üç kez döndü. Leo güldü. "Kurabiye yapıyorsun!" dedi. Hazel kehribar gözlerini yavaşça kırptı. Bu, mutlu olduğu anlamına geliyordu.

Bir akşam Hazel, Leo'nun peşinden mutfağa gitti. Ayaklarının dibine oturdu ve miyavladı. Leo ona minik bir parça pişmiş tavuk verdi. "Sen benim küçük gölgemsin," dedi. Hazel bacağına sürtündü. Pirinç zili çınladı. Leo'nun içi ısındı. "Artık utangaç değilsin," dedi. Hazel mırıldandı ve onunla birlikte oturma odasına gitti.

Sonra bir gün Hazel en sevdiği yorganını bulamadı. Leo onu yıkamaya koymuştu. Hazel odadan odaya yürüdü, miyavlayıp durdu. "Ne oldu, küçük kedi?" diye sordu Leo. Hazel endişeli kehribar gözleriyle ona baktı. Leo anladı. "Yorganın yakında geri gelecek," dedi. Yere oturdu ve kucaklarını okşadı. "Şimdilik burada dinlen."

Hazel Leo'nun kucağına tırmandı ve kıvrıldı. Küçük ve sıcacıktı. Leo onun gümüşü burnunu ve yıpranmış kulağını okşadı. "Güvendesin," diye fısıldadı. Hazel'ın mırıltısı minik bir motor gibi gürledi. Yorgan kuruyunca Leo onu sepetine geri koydu. Ama Hazel kucağında kaldı. Daha iyi bir yer bulmuştu.

O günden sonra Hazel her yerde Leo'nun peşinden gitti. Leo dişlerini fırçalarken banyo kapısının yanında oturdu. Okuldan eve döndüğünde ön kapının yanında bekledi. Hatta ödevini yaparken onu izledi. "Sen benim en iyi yardımcımsın," dedi Leo ona. Hazel mırıldandı ve gözlerini kırptı. Artık utangaç değildi. Evindeydi.

Leo, yaşı hayvanların nazık bir bakıma ihtiyacı olduğunu öğrendi. Hazel'ı yavaşça besledi ve her gün tüylerini fırçaladı. Sıcacık köşelerinin sıcak ve sessiz olmasını sağladı. Onu asla acele ettirmedi. "Yaşı kediler özeldir," dedi Leo annesine. "Sadece biraz daha fazla sevgiye ihtiyaçları var." Annesi gülümsedi. "Sen de ona bolca sevgi veriyorsun," dedi.

Her akşam Hazel Leo'nun kucagında mırıldandı. Pencerenin yanındaki büyük koltukta birlikte oturdular. Leo yüksek sesle kitap okudu ve Hazel gözleri yarı kapalı dinledi. Kıpırdadığında pirinç zili usulca çınladı. "Biz bir aileyiz," diye fısıldadı Leo. Hazel'ın mırıltısı daha da yükseldi. Bu sıcak, mutlu bir sesti.

Sıcacık yuvalarında Leo ve Hazel, genç ya da yaşlı her kedinin sevgiye ve bir aileye layık olduğunu gösterdiler. Hazel'ın gri tekir tüyleri yumuşadı ve parladı. Kehribar gözleri ışıldadı. Ve Leo'nun kalbi sevgiyle doldu. "Beni bekliyordun," dedi ona. Hazel mırıldandı ve başını onun çenesinin altına soktu. İkisi de tam olarak ait oldukları yerdeydiler.